

UTIŠANA PESEM Tanke strune si napenja
 dež jeseni razigrane,
 veter s prsti kot liane
 poje pesmi pozabljenja.

Dež trepalnice povesi,
 veter jih kot s sabljo seka;
 čelo néba brez bolesti
 zdaj je, v duši pesem veka.

Dežne bilke — svile vroče,
 moje so oči zaspale . . .
 spet nekdo za mene joče,
 ali zastran ptice male.

Besim Bokshi

ZLOČINSKA NOČ Nocoj je prišla utrujena starka
 izpila je radost in žalost in vzdihe dneva
 globoko kjer se zmračí tema —
 Svet je tako onemel kakor noč.

Slišal sem jo ko je kasno zastokala
 na njenih kačjih prsih —
 ko je zamolklo odjeknil kot smrt ne sam vzdih.

Nekdo je izgubil zvezdo
 tovariš v molčeči noči!

Videl sem ko mu je spila oči
 globoko kjer se zmračí tema —
 ko je zamolklo odjeknil kot smrt en sam vzdih.

Vedi!

Še dve iskri nocoj sta zamrli
 tu spodaj na dnu noči.
 Nocoj je izdihnil človek gluhi kot polnoč.

PESEM »Me smo orlovi ptiči«, so rekle ponosne bolhe.
NOVEGA VAMPIRJA Mnogi so jim verjeli!
Prestrašen sem se zaklenil v svojo trdnjavo...

Nihče ne vidi krste onstran obzidja!
Neumnost: mrlič je umiral!
Zunaj so zvoki slikali góre srebrne
a róke so se krohotale:
»To naša je pesem«.

O, moja kri samoživa,
mar je táko bežanje pred smrtjo?!
Zdaj sem še jaz spustil prste
da bodo prinesli mi zvok
ki bo v možnarju tudi tolkač.

To je pesem novega vampirja!
»To naša je pesem!«,
se bodo smejale roké srebrnih gorá.

POMLAD — Na ulicah je živahno,
MOJE OKNO moje zmedeno okno,
ker je spet slišati smeh starega soseda!

Brž si zgradiva stolp ljubezni
in z drobtinami duše obvarujva zadnjo grlico,
življenje se nama je znova odprlo:

Otresiva najine težke sence,
okno moje,
ker so ulice velikodušne
znova povzele svojo izgubljeno pesem!

Zakaj si zastrlo moj vzneseni pogled,
okno zbledelo,
za tri letne čase starejši od življenja,
za tri letne čase bolj divji!

Je več spomina potrebno,
da z drobtinami duše
povzamem najdeno pesem?

Pomlad, moje okno razsrjeno!

Ganimete Nura

MONOLOG Moja ptica je štoklja
opustošenega prostora krčev
medtem ko vetrovi mislijo da so nedosegljivi
podobni pigmentom črnega lakta.

Moja ptica kljuva plazilce in črve
ne opaža trnka krempļjev
cenene resničnosti in vročic nezavesti.

Njen ponos izžareva prizore navdušenja
in polni prostor s curkom vrlin
v imenu podobe razmršenih razpotij.

Moja ptica je štoklja
in prav zato mi prinaša jutro za jutrom majčkeno sonce.

POGLED ENA Prvi korak — obeležje
v popkih vzcvetelo
v tkivu pobeglih zvokov plemenitenih vonjav
ali slavčka v kletki
ki pod bremenom bolesti tke svoje majčkeno bilje
v imenu življenja ki priča o ravnovesju.

Drugi korak — še malo ali vse življenje
vsrkava večerno barvitost,
medtem ko jaz pljujem v zrcalo
ker ga ne morem očistiti s skrito stranjo
a okužbe v zenicah bobnijo kot konjeniki.

Tretji korak — in nič, pika.